

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/430/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218636
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812218636.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu POHOTOVOŠŤ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 8C/162/2012-82 zo dňa 20. marca 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 670,76 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 134,15 Eur a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Žalobca uviedol, že majetková škoda a nemajetková ujma vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 16Er/2736/2010 spočívajúcom v tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol súd po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Súd prvého stupňa nariadil termín pojednávania na 20.03.2014, na ktorý sa žalobca a právny zástupca nedostavili, doručenie vykázané mali dňa 05.03.2014. Právny zástupca žalobcu podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu zo dňa 13.03.2014, doručené súdu 14.03.2014 emailovou poštou do podateľne súdu. Žalobca namietal doručenie rozhodnutia nadriadeného súdu vylúčení, resp. nevyvúčnení sudcov Okresného súdu Prievidza. Tvrdil, že nedoručenie spomínaného rozhodnutia tvorí prekážku v konaní. Pretože mu neboli oznámené výsledky procesných postupov súdu a sudcu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto navrhol, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti

a otázky zákonného sudcu a v prejednávanej veci nepokračovať. V prípade, ak ide o žalobu agendy V. na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny, nechal žalobca spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000, ktorý navrhol ako dôkaz. Žalovaný predvolanie prevzal dňa 05.03.2014, svoju neúčast' ospravedlnil, nežiadal

o odročenie pojednávania. Svoju neúčast' ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti a odkázal na písomné vyjadrenia. Z dokazovania vykonaného listinnými dôkazmi mal súd prvého stupňa preukázané, že v exekučnej veci Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16Er/2736/2010,

EX 11447/10, v ktorej ako oprávnený vystupoval žalobca a povinný U.nar. 20.09.1986 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 14.10.2010. Uznesením č.k. 16Er/2736/2010-10 zo dňa 30.11.2010 súd žiadosť súdneho

exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.07.2011

v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoE/107/2011-26 zo dňa 25.05.2011, ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Uznesením č. k. 16Er/2736/2010-31 zo dňa 01.08.2011, právoplatným dňa 09.08.2011 bolo exekučné konanie zastavené. Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní nepodal. Za aplikácie § 3 ods. 1 písm. d/,ods.2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1,4, § 17 ods. 1, 2,3

a § 19 ods.1,3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu, dospel súd prvého stupňa k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Vzhľadom na zákonné znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku poukázal na to, že s účinnosťou od 01.06.2010 bola vypustená zákonná 15-dňová lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. V súvislosti so zákonnými podmienkami vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súd prvého stupňa v danej veci skúmal nevyhnutné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a to a/ protiprávny úkon, resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, d/ zavinenie a dospel k záveru, že splnené neboli. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaný zákonom koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, tzn. že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla), je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody, existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, tzn. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. Vo vzťahu k tvrdeným zbytočným prietahom

v exekučnom konaní súd prvého stupňa poukázal na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. V exekučnej veci 16Er/2736/2010 žalobca nepodal predsedovi súdu sťažnosť na prietahy v konaní v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci. Nebolo preukázané, že by si uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastniť majetok a práva na ochranu majetku. Pokiaľ sa aj na ústavný súd s takýmito sťažnosťami obrátil, boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom prepísaných náležitostí podaní sťažovateľa. Žalobca tvrdil, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že spôsobil prietahy v exekučnom konaní tým, že rozhodnutie v danej veci vydal nie v zákonnej, 15-dňovej lehote, ale po viac ako 180 dňoch. Vychádzal z toho, že exekučné konanie

EX 11447/2010, ktoré bolo súdom vedené pod sp. zn. 16Er/2736/2010 bolo začaté dňa 14.10.2010 podaním žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tvrdil, že súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol až dňa 26.01.2011, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Vykonaným dokazovaním však bolo nepochybne preukázané, že jeho tvrdenia sa nezakladajú na pravde. V predmetnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná dňa 14.10.2010 a súd o nej rozhodol dňa 30.11.2010. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z. s účinnosťou od 01.06.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notárskej zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť, keď išlo

o vymoženie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku, Zákonom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 01.06.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 01.06.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ teda žalobca považoval za nesprávny úradný postup nečinnosť súdu v exekučných veciach, v ktorých zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, sú jeho tvrdenia nesprávne

a jeho tvrdenie, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškaním viac ako 180 dní, je nepravdivé a zavádzajúce. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu. V danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok kedy bol súd jednoznačne oprávnený ex offo skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a tiež, či pôvodný titul tohto rozhodnutia - zmluva o úvere, neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a konštatovaní, že rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom, tento rozsudok ako exekučný titul neuznal. Svoje rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Exekučný súd dňa 30.11.2010 uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže bolo vo veci rozhodnuté bezodkladne po tom, ako súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002, ako i z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci ASTURCOM TELECOMUNICACIONES SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08). Vzhľadom

k tomu, že exekučné konanie bolo v konečnom dôsledku zastavené, k vymoženiu pohľadávky oprávneného by v danom konaní nikdy nedošlo. Žalobca teda nepreukázal, že by prípadným oneskoreným rozhodnutím súdu mu bola spôsobená škoda vo výške vecných výdavkov a nákladov na správu pohľadávky, výdavkov na urgencie, publikačné výdaje, poštovné a podobne, pretože z obsahu exekučného spisu nevyplýva, že by oprávnený vo vzťahu k súdu do rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia vôbec konal, pretože v spise sa nenachádza žiadna urgencia, žiadosť o informáciu o stave konania. Jeho tvrdenia o tom, že podával opakované žiadosti o informácie o stave konania sú nepravdivé. Z týchto dôvodov nemožno vidieť v postupe súdu v prejednávanej exekučnej veci nesprávny úradný postup.

I keby dĺžka konania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vykazovala znaky prieťahov v konaní, nepreukázal existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia vznikla.

K námietke premlčania nároku vznesenú žalovaným považoval súd prvého stupňa za nedôvodnú. Žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia bola súdu doručená 14.10.2010, pričom dňa 15.11.2010 mu začala plynúť 3-ročná lehota na uplatnenie tohto nároku. Návrh bol podaný dňa 27.09.2012, t.j. pred uplynutím zákonnej lehoty a teda nie je premlčaný. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, neexistuje teda ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Rovnako nepreukázal opodstatnenosť uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, splnenie základných zákonných podmienok podľa Zákona č. 514/2003 Z. z.. Pokiaľ žalobca žiadal, aby súd vyčkal

s rozhodnutím vo veci na znalecký posudok, o vypracovanie ktorého požiadal znalca z odboru právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo, ktorý by mal zodpovedať na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993

v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ, súd prvého stupňa jeho návrh na doplnenie dokazovania neakceptoval z dôvodu, že pokiaľ žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla škoda, mal by disponovať dôkazmi, ktorými by ju relevantne preukázal. Za danej situácie nie je jasné, ako dospel k výške ním tvrdenej majetkovej škody, keď

žiadnymi dôkazmi nedisponuje a žiadne súdu nepredložil. Znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania a nemôže odpovedať na otázky právneho charakteru. V danom prípade otázka existencie skutočností zakladajúcich nesprávny úradný postup exekučného súdu je právnou otázkou, nie skutkovou a preto tento návrh na doplnenie dokazovania nebolo možné považovať za opodstatnený.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhrada nebola priznaná.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobca podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Žalobca súdu

prvého stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulu udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdavkov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súd prvého stupňa napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobcovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu žalobcom podaného odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a vo veci verejne vyhlásil rozsudok podľa § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku žalobu zamietol, žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p.. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm.

a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Žalobcom namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu, nakoľko rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto okresného súdu nie je v tejto veci daná. Námetka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že prejednávaná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi Okresného súdu Prievidza JUDr. Valérii Píšovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 6NcC/429/2012-16 zo dňa 2.11.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Valéria Píšová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci. V zmysle Opatrenia predsedu súdu Spr.1493/12, dodatku k rozvrhu práce č.13 a Opatrenie predsedu súdu Spr 2/12-227 -230 bola vec pridelená JUDr. Ľudmile Škvaridlovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 6NcC/14/2013-24 zo dňa 21.1.2013 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Ľudmila Škvaridlová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na pomer k veci a na pomer k účastníkom konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Prievidza sp.zn. 16Er/2736/2010 nebola JUDr. Ľudmila Škvaridlová zákonným sudcom. Odvolací súd

v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti zakladajúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevyplýva nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednáwanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Procesnou povinnosťou súdu je pripraviť pojednávanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná a aby sa rozhodlo spravdla na jedinom pojednávaní. Súd musí procesné úkony vykonávať tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva účastníka na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Prípravou pojednávania podľa § 114 O.s.p. treba rozumieť všetku činnosť sudcu (predsedu senátu) od začiatku konania na súde až do začatia pojednávania vo veci. K procesným úkonom, ktoré je súd povinný vykonať podľa § 114 ods. 2 O.s.p. patrí doručenie návrhu na začatie konania (žaloby) spolu s prílohami odporcovi (žalovanému) do vlastných rúk na vyjadrenie s uvedením rozhodujúcich skutočností na svoju obranu a označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva, prípadne na predloženie listiny, v súdom určenej lehote. Občiansky súdny poriadok lehotu na vyjadrenie neurčuje, ide o tzv. sudcovskú lehotu, ktorú možno v odôvodnených prípadoch z vážnych dôvodov predĺžiť. V rámci prípravy pojednávania vykoná súd poučenie všetkých účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vrátane tých, ktorí sú zastúpení v konaní právnym zástupcom. Ide prejav koncentračnej zásady a zásady neúplnej apelácie civilného procesu. Ak žalovaný splní povinnosť a k žalobe a k prílohám sa vyjadrí v lehote určenej súdom, súd toto vyjadrenie bez zbytočného odkladu odošle žalobcovi.

Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedá všetkým stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania podľa § 114 ods. 2 O.s.p.. Súd

prvého stupňa dňa 19.02.2013 doručil žalobu žalovanému. Vyjadrenie žalovaného došlo súdu prvého stupňa dňa 16.05.2013 a bolo doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 05.03.2014, čo vyplýva z doručky na čl. 74pv spisu. Poučenie účastníka konania vykonal súd prvého stupňa spolu s predvolaním na pojednávanie nariadené na deň 20.03.2014, tak voči žalobcovi ako aj jeho právneho zástupcu, ktoré prevzal právny zástupca žalobcu, žalobca a žalovaný dňa 05.03.2014, čo rovnako vyplýva z doručeníek založených na čl 74pv spisu.

Dňa 13.03.2014 bol súdu prvého stupňa doručený návrh právneho zástupcu žalobcu na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu s oznámením, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní a návrhom na doplnenie dokazovania oboznámením znaleckého posudku na preukázanie skutočnosti, že postup exekučného súdu bol v rozpore so zákonom a za týmto účelom nechal žalobca spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000 - právne vzťahy k cudzine, odvetvie 330300 - európske právo, ktorý odpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 20.03.2014 splnené všetky procesné povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania. V neprospech žalobcu je potrebné posúdiť jeho návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu zo dňa 13.3.2014. K námietke žalobcu, že mu doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne o nevyhlásení sudcu/sudcov Okresného súdu Prievidza, odvolací súd uvádza, že táto námietka je nedôvodná a nepravdivá. Z obsahu súdneho spisu, doručky na čl 74 pv rovnako, nepochybne vyplýva, že uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6NcC/429/2012-16 zo dňa 02.11.2012 a č. k. 6NcC/14/2013-24 zo dňa 21.01.2013, boli doručené právneho zástupcu žalobcu.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa okrem iného namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie žalovaného spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej faktickej dispozícii od už pred začiatkom pojednávania vo veci samej. V tomto smere tvrdenie žalobcu nie je pravdivé.

Na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. po splnení procesných povinností podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol bez účasti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. Na strane právneho zástupcu žalobcu absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie dňa 20.3.2014 zrušiť alebo odročiť. Z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že právny zástupca žalobcu prevzal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne o nevyhlásení zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania veci dňa 05.03.2013. Toto vykonateľné uznesenie je v ďalších štádiách konania pre súd prvého stupňa záväzná a súd prvého stupňa bol povinný v prejednávaní veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 O.s.p. V čase nariadeného pojednávania vo veci teda na strane žalobcu a ani jeho právneho zástupcu neexistoval dôvod na zrušenie pojednávania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním

5-dňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadali z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Tento dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávanie zúčastniť, sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný a svojím rozsahom alebo

z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodený znak ospravedlnosti. Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu predmetného návrhu nevyplýva žiadny dôležitý dôvod zrušenia alebo odročenia pojednávania a neúčasti právneho zástupcu žalobcu na tomto pojednávaní. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa nariadením pojednávania na prejednanie veci samej na deň 20.03.2014 umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednaní veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktornosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Odvoláciu námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Nepravdivé je aj tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok, realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Vychádzajúc z ust. § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9 ods. 1., ods. 2, § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v konaní sp.zn. 16Er/2736/2010. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov žalobca navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinným Tomášom Mokošom pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 3870060.

V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že nevydanie uznesenia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prieťahy, o ktorých malo byť rozhodnuté v inom konaní, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevykonalateľnou a nevykonateľnou.

Odvolací súd konštatuje, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. Podľa § 36 ods. 1,2 Exekučného zákona, exekučné konanie začalo v deň podania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie, pričom v čase jeho začatia § 44 ods. 2 Exekučného. zák. nestanovoval pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ani zastavenie exekučného konania.

Odvolacie dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol zistený nesprávny úradný postup.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa konštatuje, že vykonanie dokazovania znaleckým posudkom v odbore 330000 vypracovaným v odbore Európske právo, nebolo v danom prípade potrebné, pretože v konaní pred súdom bolo preukázané, že nie je daná zodpovednosť štátu podľa citovaných zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Za splnenia všetkých procesných povinností, ktoré vykonal súd prvého stupňa v súlade s príslušnými ustanovenia O.s.p. o konaní, prejednaní a rozhodnutí vecí, keď účastníkov riadne poučil o možnosti označiť a predkladať dôkazy a na pojednávaní dňa 20.3.2014 vyhlásil dokazovanie za skončené, odvolací súd v súlade s § 213 ods. 5 O.s.p. nezistil dôvody na doplnenie dokazovania, pre ktoré nebol daný právny základ žalobcom uplatnených nárokov.

Odvolací súd poukazuje na to, že niektoré odvolacieho dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia žalobcu nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca žalobcu tak, aby obsahol odvolacie dôvody takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých žalobca uplatnil proti žalovanému na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď žalobca napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné podmienky, nepravdivé sú aj tvrdenia dodržania povinnosti súdu prvého stupňa podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a postupu podľa § 123 O.s.p. ako aj o tom, že súd rozhodol o návrhu na prerušenie konania v meritórnom rozhodnutí. V tejto právnej veci žalobca návrh na prerušenie konania vôbec nepodal. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Žalovaný si trovy odvolacieho konania neuplatnil. Preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.